

er det helt afgørende, at kulturpolitikken naturligvis er et nationalt anliggende og ikke et EU-anliggende, og derfor kunne jeg – når vi nu taler om en bevilling på 1,3 mia. kr., som ministeren i den grad er engageret til fordel for – egentlig godt tænke mig at høre, hvor ministeren mener, grænsen går for, hvor mange midler vi skal sætte af til kulturpolitik på EU-plan i betragtning af, at det er et nationalt område.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Hr. Thulesen Dahl bringer den debat, vi allerede har haft i Europaudvalget, herved i salen, og det skal jeg såmænd ikke beklage.

Mine grænser går ved artikel 151, hvor det er rimelig præcist defineret, hvad det er, Fællesskabet kan beskæftige sig med, og jeg synes, det burde kunne samle os, at den artikel gør opmærksom på, at ét er, at vi har en fælles kulturarv, og at vi har en fælles historie; men dertil kommer som det næste – og det er afgørende at få slået det fast – at vi er så forskellige, at der er en kulturel mangfoldighed i Europa, og den mangfoldighed skal der vises respekt over for, den skal der vises ydmyghed over for. Det er jo netop også det, der kendetegner kultur som sådan. Det er ikke nemt, det er ikke sådan, at man meget entydigt kan sige, at her er det fælles, og her er det forskellige. Der er både fælleselementer og forskelligheder, når vi snakker om kultur.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt sige, at grunden til, at vi ofte kommer til at gentage EU-debatter her i Folketingssalen i forhold til Folketingets Europaudvalg, er jo, at regeringen har gjort en så ihærdig indsats for at holde dørene til Europaudvalget lukkede for offentligheden.

Så hvis offentligheden skal have indblik i EU-diskussioner og i forskellige EU-holdninger, er der selvfølgelig kun muligheden for os at bringe debatten herind i Folketingssalen og så tage den i offentligheden, og vi synes alle bør være tilfredse med, at den kommer.

Det, jeg gerne vil spørge om, er sådan set en opfølgning på det, jeg sagde før: Hvor går regeringens grænse? Altså det, ministeren svarer på mit spørgsmål om, hvor grænsen går for, hvor meget kulturpolitik der skal føres gennem EU, er et glødende forsvar for, at kulturpolitik er et EU-anliggende, og det, der var mit spørgsmål, var, hvor grænsen går.

Jeg er selvfølgelig opmærksom på artikel 151, men det, der er spørgsmålet, er: Hvad er rege-

ringens visioner? Hvad er det, regeringen vil? Og ikke mindst: Hvor mange penge mener regeringen, vi skal bruge på EU-plan på kulturpolitik? Nu taler vi om 1,3 mia. kr., men ministeren taler jo, som om det nærmest er en absolut mindstegrænse, og at det burde være et langt større beløb.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er peanuts, vi vælger at bruge på kulturen i EU. Vi taler om et 5-årigt rammeprogram, så det er ikke mange penge, der skal anvendes.

Kulturpolitik er først og fremmest et nationalt anliggende – det er også det, der bliver slået fast i artikel 151 – men det bliver samtidig slået fast, at landene kan have fornøjelse af at samarbejde. Og i og med at alt under artikel 151 vedtages ved enstemmighed, så har det enkelte land i den grad mulighed for selv at gå ind og have indflydelse på, hvordan kulturpolitikken skal se ud i EU.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så får hr. Keld Albrechtsen ordet som den sidste.

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, det var ministerens bemærkning om, at 1,3 mia. kr. var peanuts. Det håber jeg var en svipser.

Jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at i en situation, hvor Balkan ligger i ruiner, og hvor de internationale hjælpeorganisationer har svært ved bare at få en brøkdel af de penge stillet til rådighed, som det drejer sig om her, nemlig 1,3 mia. kr., så er det absolut en fejltagelse og lidet velvalgt at bruge betegnelsen peanuts i den forbindelse.

Det håber jeg at ministeren er enig i var en fortalelse.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det var ikke en fortalelse. Jeg mener, det er peanuts. Det er meget, meget få penge i forhold til mange andre satsningsområder i EU, vi vælger at bruge på kulturen.

I det hele taget kan man sige, at det er det, der kendetegner vores støtte til kulturen også nationalt. Det er ikke de store penge, der anvendes på den, men til gengæld har det meget stor effekt, stor virkning. Det er noget, der kan give anledning til mange debatter, også her i Folketingssalen.